

Josefína & zlaté prasátko

Jana
Duchková

ilustrovala

Barb
Pytl

JOSEFÍNA A ZLATÉ PRASÁTKO

Jana Duchková

Ilustrovala: Barb Rýdl

JOSEFÍNA A ZLATÉ PRASÁTKO

V bytě městského domu žila Josefína. Letos oslavila šesté narozeniny a v září šla poprvé do školy.

Měla hnědé vlasy, které jí splétali do copu a gumičkou svazovali do ohonu. Rodiče a kamarádi jí podle nálady říkali Pepi, Pepina, Jozinka či Józi.

Příjmením se jmenovala Králová.

Královi byli taková pohádková rodina.

Pepin táta se jmenoval Miroslav Král. Když to obrátíte, vznikne z toho král Miroslav, jako ten z *Pyšné princezny*. Maminku oslovovali paní Králová.

Ani Josefína nebylo běžné jméno.

Znělo jako z dávných dob, kdy dámy v širokých sukních vyšivaly u krbu a říkaly: „Ó, jak roztomilé! Jak jste se ráčila vyspat, milostivá paní?“

Nastalo čtyřicetý pátý prosince. Vánoce.

Konečně!

Pepina se Štědrého dne nemohla dočkat.

Letos počasí přálo a od včerejška sněžilo. Ulice starého města pokryla bílá peřina.

Právě v centru města Josefína bydlela. Před obědem vyběhla před dům a vyskákala do sněhu na chodníku panáka.

Máma s tátou od rána připravovali vánoční výzdobu.

Pepina se na svátky dlouho těšila.

Během prosince se s holkami ve škole bavila o zvyku, který žádná z nich moc nechápala.

Minulé Vánoce všichni rodiče dětem slibovali, že když se o Štědrém dnu postí, uvidí večer zlaté prasátko. A pak se nic nestalo.

„Prdlačky,“ ozvala se Ema Svítková.

„Ani u nás nic,“ přisvědčila Bára Drobná.

Další holky přikyvovaly.

I Josefína musela přiznat, že se sice postila – za celý den si dala jen pět soust suchých špaget – ale prasátko se neukázalo.